

JUHLAJULKAISU

PAAVO KASTARI

1907 · 13/11 · 1977

SUOMALAINEN LAKIMIESYHDISTYS

Vammala 1978. Vammalan Kirjapaino Oy.

ISBN 951-9068-80-5 (sid.)

ISBN 951-9068-81-3 (1/2 nahk.)

ISBN 978-951-855-872-2 (PDF)

Tasavallan presidentin kanslia

1. Tasavaltamme ensimmäinen presidentti K. J. Ståhlberg valittiin 25 päivänä heinäkuuta 1919, ja hän ryhtyi hoitamaan tehtäviään seuraavan elokuun alusta lukien.¹ Samoin kuin Mannerheimin valtionhoitajakautena, hänen henkilökohtaisena apunaan toimiva virkakunta kuului siviili- tai sotilasasiain kansliaan.² Sota-asiain kanslia lakkautettiin vuonna 1925, eikä siihen tässä kirjoituksessa enemmälti puututa.

Asetus tasavallan presidentin kansliasta annettiin 6.9.1919/112 ja korvattiin pian uudella asetuksella 11.6.1920/178. Molemmat, miltei samansanaiset asetukset olivat suppeat. Niissä lueteltiin tasavallan presidentin kansliassa olevat virkamiehet sekä vahvistettiin heidän virka-arvonsa, palkkauksensa, vuosilomansa ja eläkkeensä.

Valtionhoitaja Mannerheimilla oli kaksi adjutanttia. Myös tasavallan presidentillä on tavallisesti ollut kaksi adjutanttia, eräinä vuosina 1970-luvulla kolmekin.

Adjutantit ovat puolustusvoimien palveluksessa toimivia, tasavallan presidentin käytettäväksi komennettuja upseereita. Heidät nimitetään tasavallan presidentti puolustusvoimain komentajan esittelystä (A puolustusvoimista 23.4.1975/274, 51 §). Erityisistä kelpoisuusehdoista säädetään saman asetuksen 40 §:ssä. Lisäksi on asetuksen 57 §:ssä erityisiä määräyksiä adjutanttin velvollisuudesta erota tietyn iän täytettyään. Adjutantit kuuluvat näin ollen virkamiesoikeudellisesti puolustusministeriön hallinnonhaaraan, minkä pääluokkaan myös heidän palkkauksensa sisältyy.

Vaikka tasavallan presidentille palveluksia suorittava johtava henkilökunta tavallaan — lähinnä historiallisista syistä — jakaantuukin kahteen ryhmään, kysymyksessä on vain yksi hallintoyksikkö, tasa-

¹ Ks. Yrjö Blomstedt, K. J. Ståhlberg. Keuruu 1969 s. 388.

² Valtionhoitajan väliaikainen kanslia oli perustettu vuoden 1919 alusta (A 20. 12. 1918/179). Sen rinnalla toimi valtionhoitajan sotilaskanslia, joka muutettiin sota-asiain kansliaksi asetuksella 8.9.1919/114.

Ks. Antero Jyränki, Presidentti (SLY A 123). Vammala 1978 s. 74—77.

vallan presidentin kanslia, joka on myös adjutanttien toimi- ja sijoituspaiikka.

Tasavallan presidentin kanslian henkilökunta oli Ståhlbergin aikana verraten vähäinen lukumäärältään, ja myös hänen seuraajansa ovat pitäneet kanslian suppeana. Tällä hetkellä on kansliassa noin 40 henkeä. Valtaosa henkilökunnasta, joka toimii jakaantuneena linnaan, Tamminiemeen ja Kultarantaan, suorittaa käytännön tehtäviä (hovimestarit, autonkuljettajat, virastomestarit, talonmiehet, puutarhurit jne.). Tavanomaisia kansliatöitä suorittaa vain alun toistakymmentä henkilöä. Kuljetus-, päivystys-, lähetti- yms. tehtäviä suorittamaan on komennettu asevelvollisia. Lisäksi on turvallisuusvartiosto.

Aikaisemmin on puhuttu tasavallan presidentin linnasta tarkoitettaessa hänen hallintoasioitaan hoitavaa ja hänelle henkilökohtaisia palveluja suorittavaa hallintoyksikköä, ks. esim. virkamiesasetus 29. 6. 1926/203, 3 § ja A 33/1949. Valtion tulo- ja menoarviossa on kuitenkin 21 pääluokan nimikkeenä tasavallan presidentin kanslia, ja esimerkiksi tiedonannot annetaan kanslian nimissä. Nimike kanslia osoittaa kyseessä olevan hallintoyksikön tehtävät sopivalla tavalla. Presidentin linna -termi tarkoittaa nykyään ainoastaan sitä rakennusta, jonka tehtailija, kauppias ja laivanvarustaja Gabriel Heidenstrauch rakennutti asuintaloksi vuonna 1814 ja jonka valtio osti vuonna 1837 keisari-suuriruhtinaan Helsingin residenssiksi.

2. Kanslia olisi ehkä kyennyt nykyisinkin toimimaan vanhan asetuksen ja sisäisten sääntöjen perusteella, mutta ajan mittaan asetuksen uusiminen ja uuden työjärjestyksen aikaansaaminen alkoivat näyttää välttämättömiltä toimenpiteiltä. Uudistus valmisteltiin ensin suoritettavaksi samanaikaisesti valtioneuvoston ohjesäännön uusimisen kanssa, mutta kun ohjesäännön uusiminen näytti pitkistyvän, uusi asetus tasavallan presidentin kansliasta valmisteltiin erikseen ja annettiin 2. 12. 1977/915. Asetus sisältää tarkoitussykälän, luettelon henkilökunnan virkanimikkeistä sekä säännökset henkilökunnan kelpoisuusehdoista, nimittämisestä ja tehtävistä.

Uuden asetuksen 1 §:n mukaan »Tasavallan presidentin hallintoasioiden hoitamista ja hänen tarvitsemiensa henkilökohtaisten palvelusten suorittamista varten on tasavallan presidentin kanslia.»

Tasavallan presidentin kanslia pyrkii huolehtimaan siitä, että edellytykset presidentin virkavelvollisuuksien hoitamiseksi olisivat mahdollisimman hyvät. Kansliaan kuuluu presidentin henkilökunta,

Tasavallan presidentin kanslia

joka palvelee presidenttiä tämän tarvitessa erilaisia palveluksia, suorituksia ja tarvikkeita. Kanslian tehtävä ja toimiala määräytyvät presidentin oman tehtäväpiirin sekä hänen toimintojensa ja harrastustensa mukaisesti.

Kansliapäällikkö ja talouspäällikkönä toimiva linnanvouti huolehtivat kanslian sisäistä hallintoa ja ohjausta koskevista asioista kuten tulo- ja menoarvion laatimisesta ja sen toteuttamisen valvonnasta, eri asteisten säädösten valmistelusta, virkanimitysten valmistelusta ja suorittamisesta sekä yleensä henkilöstöä koskevista kysymyksistä, kiinteistöjen hoidosta, hankinnoista jne. Melkoinen osa kansliapäällikön työajasta käytetään presidentin ja kansalaisten välisten yhteyksien hoitamiseen; ne ovat vilkkaat kumpaankin suuntaan ja johtavat kanslian taholta myös moniin yhteydenottoihin ministeriöihin ja muihin hallintoviranomaisiin. Kansliapäällikkö esittelee presidentille valtionpäämiehen puheita, haastatteluja, lausuntoja ja tervehdyksiä koskevat pyynnöt ja osallistuu näiden asioiden valmisteluihin yhdessä ulkopoliittisen erityisavustajan kanssa presidentin kulloinkin toivomalla tavalla. Kansliapäällikkö ja ulkopoliittinen erityisavustaja suorittavat lisäksi monia presidentin määräämiä erityistehtäviä hankkimalla aineistoa ja seuraamalla tiettyjä asiaryhmiä, valmistelemalla asiakokonaisuuksia, osallistumalla neuvotteluihin, pitämällä yhteyksiä jne. Juuri tämä on mielenkiintoista ja innostavaa työtä.

Adjutantit huolehtivat tasavallan presidentin päiväohjelman muotoilusta ja sen käytännöllisestä toteuttamisesta sekä presidentin välittömästi tarvitsemista henkilökohtaisista palveluista julkisten esiintymisten aikana. Adjutanteilla on päätehtävä presidentin juhlien, vastaanottojen ja matkojen valmistelussa, minkä ohella he vastaavat yhdessä ulkoasiainministeriön virkamiesten kanssa tasavallan presidentin ulkomaille suuntautuvien vierailujen sekä Suomeen suuntautuvien valtiovierailujen käytännöllisistä järjestelyistä. Adjutanttien avuksi komennettu puolustusvoimain henkilökunta sekä poliisiviranomaisten turvallisuussyistä tasavallan presidentin käytettäväksi komentama henkilökunta ovat adjutanttien komennossa.

Tasavallan presidentin kanslia on erityisessä suhteessa valtioneuvoston kansliaan, joka käsittelee presidentin kansliaa koskevat asiat (VNOS 14 §), sekä presidentin erityisten tehtävien johdosta ulkoasiainministeriöön ja puolustusministeriöön. Yhteistyö on varsinkin ulkoasiainministeriön kanssa jokapäiväistä ja aika ajoin hyvin kiinteää. Kansliapäällikkö, ensimmäinen adjutantti ja ulkopoliittinen erityisavustaja hoitavat nykyään valtiovierailujen alkuvalmistelut

ja suunnittelun yhdessä ulkoasiainministeriön virkamiesten kanssa, mutta valtiovierailun käytännöllinen toteuttaminen Suomessa on ensi sijassa adjutanttien hoidettavana, neuvottelut ja protokolla kuuluvat ulkoasiainministeriölle. Edellä selostetuista järjestelyistä aiheutuu tiettyä dualismia, josta ulkopuolisten ja varsinkin ulkovaltojen edustajien on ensi alkuun ollut vaikeaa päästä perille. Dualismista ei ole erityistä haittaa, kun eri osapuolten kesken vallitsevat hyvät yhteydet ja kun henkilökunnalla on kokemusta ja rutiinia.

Kansliapäällikkö, adjutantit ja ulkopoliittinen erityisavustaja ovat henkilökohtaisessa luottamussuhteessa tasavallan presidenttiin. Uudessa asetuksessa todetaan nimenomaan, että tasavallan presidentin kansliassa toimivat myös tasavallan presidentin adjutanteiksi määrätyt puolustusvoimain upseerit. Käytännössä on kiistatta lähdetty siitä, että koko kanslian johto samoin kuin sen henkilöstön ylin johto edellä mainituin rajoituksin kuuluvat kansliapäällikölle, joka myös edustaa kaikkea tasavallan presidentin palveluksessa olevaa henkilöstöä. Kansliapäälliköllä ei kuitenkaan voi olla käskyvaltaa eri hallinnonhaaraan kuuluviin adjutanteihin näiden erityistehtävissä silloin kun he toimivat tasavallan presidentin antamien, tavallisesti suusanallisten tilapäis- tai pysyväismääräysten perusteella. Jos epäselvyyttä on syntynyt, se on voitu selvittää keskusteluilla.

Kansliapäällikön ja adjutanttien välisen suhteen ja heidän toimialojensa muotoutumiseen vaikuttavat käytännössä henkilökohtaiset ominaisuudet, harrastukset, kokemus ja monet muut tekijät. Näyttää siltä, että kansliapäällikön asema tasavallan presidentin kansliayksikköä käytännössä johtavana virkamiehenä olisi alkanut selkiytyä.

Kanslian hallintoa johtaessaan kansliapäällikkö pitää luonnollisesti presidentin ajan tasalla ja neuvottelee hänen kanssaan tärkeistä asioista kuten esimerkiksi nimityskysymyksistä. Toisaalta presidentti joutuu oman kansliansa esimiehenä tietyissä tapauksissa muodollisestikin puuttumaan sen hallintoon vaikkapa hyväksymällä tilisäännön mukaan kansliapäällikön matkalaskun.

Kanslian sisäiset toimintasäännöt muokkautuvat myös jatkuvasti. Niinpä on sovittu mm. siitä, että kansliapäällikkö antaa tasavallan presidentin tiedonannot tai että kaikista ulkomailta tulevista haastattelu- ym. pyynnöistä neuvotellaan ulkoasiainministeriön lehdistö- ja kulttuuriasiain toimiston kanssa, taikka että käännöstyöt jaetaan valtioneuvoston kansliaan tai ulkoasiainministeriöön. Tasavallan

Tasavallan presidentin kanslia

presidentin kanslian sisäistä työnjakoa sääntelevä työjärjestys on parhaillaan uusittavana.

3. Ruotsi-Suomessa syntyi historiallinen perinne, jonka mukaan oli mahdollista »mennä kuninkaisiin» eli viedä henkilökohtaisesti omat, seutunsa ja maakuntansa ongelmat valtion päämiehen tietoon ja käsiteltäviksi. Suomen kansalaisilla on edelleen mahdollisuus henkilökohtaisesti lähestyä valtion päämiestä. Kansliaan saapuu vuosittain useita tuhansia kansalaiskirjeitä, joissa on runsaasti mielipiteitä, aloitteita, toivomuksia ja huomautuksia.

Tärkeimmän kansalaiskirjeryhmän, joka tulee kanslian selvitettäväksi, muodostavat HM:n 32 §:ssä tarkoitettuja asioita koskevat kirjeet. Tämän hallitusmuodon pykälän mukaan tasavallan presidentti valvoo valtion hallintoa ja voi sitä varten virastojen ja yleisten laitosten päälliköiltä tai hallituksilta vaatia tietoja sekä toimeenpanna tarkastuksia. Kirjeet lähetetään laadun mukaan välittömästi ministeriöihin tahi muihin virastoihin tiedoksi ja tarpeellisia toimenpiteitä varten tai niitä yritetään selvittää presidentin kansliassa, missä tapauksessa niistä joudutaan usein pyytämään lausuntoja. Monissa tapauksissa tasavallan presidentti ei voi puuttua esille tulleeseen asiaan kuten kansalaisten yksityisiin kiistoihin, yksityisoikeudellisiin ongelmiin tai tuomioistuinten toimintaan. Tasavallan presidentti ei voi esim. antaa yksityisoikeudellisessa asiassa neuvoja tai ohjeita, koska niillä saattaisi olla auktoratiivista merkitystä asian viranomaiskäsittelyssä. Kaikille asiallista asiaa kirjoittaville pyritään ilmoittamaan, mihin tulokseen heidän asiassaan on tultu. Tasavallan presidentti on vahvistanut kansalaiskirjeiden käsittelyä koskevat ohjeet.

Kirjeistä ilmenee, miten vaikeissa oloissa monet suomalaiset — kuten eläkeläiset, invalidit ja ahtaasti tai muuten huonosti asuvat — vielä elävät. Joissakin tapauksissa kanslia on kyennyt heitä auttamaan, ja monissa tapauksissa kirjeessä tehty ehdotus on johtanut jatkotoimenpiteisiin. Tasavallan presidentti puuttuu yleensä silloin asiaan, jos saaduista tiedoista havaitaan epäkohdan olemassaolo ja näyttää tarpeelliselta ja mahdolliselta saada aikaan parannuksia. Tasavallan presidentin kansliasta ei kuitenkaan ole yksistään perustuslaillisten syiden johdosta yritettykään muodostaa sellaista virastoa, joka toimisi kilvan ministeriöiden kanssa tai olisi jonkinlainen neljäs oikeusaste. Tämänkin takia presidentti joutuu useimmissa kansalaiskirjeitse esille tulleissa asioissa luottamaan siihen, että viranomaiset

eri hallinnonaloilla tekevät velvollisuutensa sekä toimivat lainmukaisesti ja valistuneesti.³

4. Tasavallan presidentin kansliassa on arvokkaita arkistoja, joiden asemaa ja julkisuutta parhaillaan komiteatyönä selvitetään.

Tasavallan presidentin kansliaan kertyneet asiakirjat muodostavat oikeastaan kolme käytännössä erilleen sijoitettua arkistoa. Nämä ovat:

Tasavallan presidentin kanslian virka-arkisto, johon kuuluu kansalaiskirjeenvaihto pääosiltaan, kanslian virallinen kirjeenvaihto muiden viranomaisten kanssa, tiliasiakirjat jne. Tämä arkisto on vuoteen 1944 ulottuvalta ajalta siirretty valtionarkistoon. Sitä voidaan pitää sellaisena virka-arkistona, jota tarkoitetaan julkisista arkistoista annetun lain (20. 1. 1939/18) 1 §:ssä.

Erikseen on arkistoitu presidentin viikko-ohjelmat, puheet, tervehdykset ja haastattelut, asiakirjat tasavallan presidentin juhlista ja kutsuista, ulkomaille tehdyistä vierailuista, Suomeen tehdyistä valtiovierailuista sekä tasavallan presidentin matkoista ja esiintymisistä kotimaassa. Tämä arkisto on pääosin siirretty vuoteen 1955 ulottuvalta ajalta valtionarkistoon. Osa asiakirjoista on yleisiä, osa taas siirretään presidentin yksityiseen arkistoon. Melkoista osaa aineistosta voitaisiin yhtä hyvin säilyttää edellä tarkoitettussa kanslian virka-arkistossa.

Tasavallan presidentillä on myös oma yksityinen arkisto, johon kertyneet asiakirjat presidentti on perinteellisesti ottanut mukaansa tehtävästään erotessaan. Se sisältää yksityisiä tai virkatoimintaan liittyviä luottamuksellisia poliittisia asiakirjoja, salaisia asiakirjoja, muistioita, yksityistä kirjeenvaihtoa, valokuvia jne. Esimerkiksi valtiovierailuja koskevista asiakirjoista edellisessä kappaleessa tarkoitettuun arkistoon jäävät vierailun muodollista järjestelyä koskevat asiakirjat, mutta neuvottelumuistiot sijoitetaan tasavallan presidentin omaan arkistoon.

Useimpien presidenttien arkistot (Ståhlberg, Relander, Svinhufvud,

³ V. Merikoski, Muuttumaton, muuttuva valtiosääntömme. Porvoo 1969 s. 52 katsoo, että käytännössä olisi HM:n 32 §:n säännös presidentin suoranaisesta ja välittömästä valvontavallasta jäänyt miltei kuolleeksi kirjaimeksi, eihän presidentillä ole käytettävänään edes omaa hallinnollista valvontakoneistoa. Omasta kokemuksestani totean kuitenkin, että presidentin kansliasta suoritettu tarkkailu ja tietojen hankinta on johtanut monissa tapauksissa ministeriöiden toimenpiteisiin ja lakiehdotuksiinkin epäkohtien poistamiseksi.

Ryti, Mannerheim ja Paasikivi) on kokonaisuudessaan tai pääosin talletettu tai lahjoitettu valtionarkistolle yksityisinä arkistoina. Olisi toivottavaa, että myös Kyösti Kallion arkisto saataisiin samaan yhteyteen. Nykyisen valtion päämiehen asiakirjoja hoitamaan, järjestämään ja luotteloimaan on vuonna 1970 perustettu Tasavallan Presidentin Arkistosäätiö.

Sotilaskäskyasiat arkistoidaan yleensä puolustusministeriöön tai pääesikuntaan.

Arkistolainsäädäntöä toteutettaessa on jouduttu toteamaan, että joidenkin valtion toimielinten arkistot eivät ole rinnastettavissa valtion virka-arkistoihin (Ks. L julkisista arkistoista 20.1.1939/18, 1 ja 4 §), vaikka ne sisältäisivätkin yleisiä asiakirjoja. Tämän takia näillä arkistoilla ei ole ollut velvollisuutta luovuttaa asiakirjoja valtionarkistoon eikä valtionarkisto ole puuttunut niiden arkistohoitoon.

Kanslian virka-arkistossa on miltei yksistään yleisiä asiakirjoja, kun taas erillisessä ja tasavallan presidentin yksityisessä arkistossa on runsaasti yksityisiä asiakirjoja. Asiakirjojen sijoittelu eri arkistoihin ei tapahdu ehdottoman johdonmukaisesti tiettyjä periaatteita seuraten eikä niiden sijoittamisesta voida tehdä sitovaa päätelmää asiakirjan laadusta. Kussakin arkistossa on myös salassa pidettäviä asiakirjoja. Tasavallan presidentin kanslian arkistoista varsinainen virka-arkisto näyttäisi olevan rinnastettavissa valtion virkaarkistoon, mutta tasavallan presidentin yksityinen arkisto olisi niin sanottu yksityisluontoinen arkisto.

Antero Jyränki kirjoittaa (m.t. s. 109): »Tasavallan presidentin päätökset valmistellaan pääsääntöisesti ministeriöissä. Valmistelijoina toimivat valtioneuvoston esittelijät ja muut virkamiehet, jotka laativat tai viimeistelevät päätösehdotukset tai oikeastaan — kun on kysymys tasavallan presidentin toimivaltaan kuuluvista asioista — luonnokset päätösehdotuksiksi.»

Presidentin suorittamien ratkaisujen kannalta arvioiden kanslian toiminta on valmistelevaa eikä kanslia juurikaan tee kansalaisiin kohdistuvia ratkaisuja, jotka sisältäisivät julkisen vallan käyttöä. Tämä olisi otettava huomioon yleisen asiakirjan julkisuutta arvioidessa. Jos esimerkiksi kanslia on pyytänyt joltakin viranomaiselta lausuntoa kansalaiskirjeessä esille otetun asian käsittelyä varten, niin tällaista lausuntoa ei pitäisi lausunnonantajaviranomaisen toimesta julkistaa (Ks. Asiak JulkL 5 §). Tasavallan presidentin puoleen henkilökohtaisesti kääntyvien tulee myös voida olla varmoja siitä, etteivät heidän lähettämänsä kirjeet tule julkisuuteen ilman heidän

lupaansa (Asiak JulKL 18 §). Presidentin kuuluisat myllykirjeet sisältävät presidentin lähettämiä kirjeitä, tai jos niissä on julkaistu presidentin saamia kirjeitä, lähettäjältä on tiettävästi pyydetty lupa julkaisemiseen.

Vuonna 1972 valmistui toimikunnan mietintö tasavallan presidentin tiedotustoiminnan uudistamisesta.⁴ Ehdotus erityisen henkilökunnan palkkaamiseksi ei ole kuitenkaan johtanut tuloksiin, onhan valtioneuvoston kansliassa ja ulkoasiainministeriössä erityishenkilöstöä myös tällaiseen tiedotustoimintaan. Nykyisellä presidentillä on sitä paitsi runsaasti omaa aktiivisuutta tiedotustoiminnassa. Kun erillisen tiedottajan tarve ei ole ajankohtainen, tiedotustoiminta yhdistettäneen jonkin kanslian virkamiehen tehtäviin.

5. Viime vuosina on virastoja ja laitoksia koskevia organisaatioasetuksia uudistettaessa tai uudentyyppejä virastoja ja laitoksia koskevia säännöksiä annettaessa useimmiten ensin hyväksytty lyhyt laki, jossa mainitaan viraston tai laitoksen tehtävät sekä sitten luetellaan virat ja toimet HM:n 65 §:n vaatimusten mukaisesti.

Tasavallan presidentillä on HM:n 28 §:n perusteella oikeus tietyin edellytyksin antaa asetuksia asioista, jotka ovat ennestään hallinnollisilla säännöksillä järjestetyt, niin myös asetuksella tarkempia määräyksiä mm. hallintovirastojen ja yleisten laitosten järjestysmuodosta ja toiminnasta. Siitä, vaatiiko HM:n 28 § tällaisen lain säätämistä, on oikeustieteessä esitetty vastakkaisia mielipiteitä.⁵ Käytännössä on menetelty kummallakin tavalla. Mielestäni voidaan hyvin perustein pitää todennäköisenä, että HM:n 28 §:ään sisällyvällä sanonnalla »tarkempia määräyksiä» tarkoitetaan kaikkia samassa momentissa erikseen mainittuja asiaryhmiä eli että organisaatiolaki olisi aina hyväksyttävä ennen organisaatioasetuksen antamista. Tämä tulkinta ei ole kuitenkaan käytännössä aina päässyt voitolle lukuun ottamatta niitä tapauksia, joissa jotkin muut hallitusmuodon säännökset edellyttävät lain säätämistä HM:n 28 §:ssä tarkoitetuista asiaryhmistä. Lähinnä kansanvaltaisuuspyrkimys lienee vaikuttanut siihen suuntaan, että yhä enemmän on siirrytty organisaatiolakien antamiseen. Kun tässä tapauksessa kyseessä on nimenomaan tasavallan presidentille henkilökohtaisia palveluja suorittava virasto, ei kan-

⁴ *Komiteanmietintö 1972: B84* (Tasavallan presidentin kanslian tiedotustoimikunnan mietintö).

⁵ Ks. *Kauko Sipponen, Lainsäädäntövallan delegoiminen*. Vammala 1965 s. 408—412.

Tasavallan presidentin kanslia

sanvaltaisuusnäkökohdalla ole samaa merkitystä kuin esimerkiksi keskusvirastojen organisaatiota järjestettäessä. Niinpä tälläkin keralla on katsottu asetuksen tasoisen normin riittävän tasavallan presidentin kanslian sääntelyyn.

Tasavallan presidentin kanslia kuuluu hallinnollisesti valtioneuvoston kanslian toimialaan, eli toisin sanoen, sitä koskevat valtioneuvostossa tai presidentin istunnossa käsiteltävät asiat esitellään valtioneuvoston kansliasta. Tämä koskee esimerkiksi tulo- ja menoarviota, säädösehdotuksia, eräitä virkanimityksiä jne. Tasavallan presidentin kanslian sisäisessä päätöksenteossa on pyritty analogisesti soveltamaan valtioneuvoston ohjesääntöä, koska peruslakia ei ole ja koska organisaatioasetus käsittelee edelleenkin ensi sijassa muodollisia kysymyksiä. Saattaa olla niin, että jotkin sisäistä hallintoa koskevat ratkaisut — esimerkiksi vaikkapa ikälisien myöntäminen —, jotka näihin vuosiin saakka on siirretty valtioneuvoston kanslian suoritettaviksi, tullaan vastaisuudessa tasavallan presidentin kanslian hallinto-organisatorisen aseman selkeytyessä suorittamaan presidentin kansliassa.